

Μία φορά συνέδθηκε τὸ ἐξῆς παράξενο γεγονός. Ἀνάμεσα στὰ ἐξαθλιωμένα ἀπομεινάρια τοῦ πανηγυριοῦ, ὄρθηκα τὸ κεφάλι μιᾶς κούκλας. Ἦτανε μισοσκεπασμένο ἀπὸ ἓνα λαδόχαρτο ποὺ εἶχαν τυλίξει ψητὸ ἀρνὶ καὶ μέσα στὰ μαλλιά της εἶχε μπεῖ ἀφθονο χῶμα. Τὸ κεφαλάκι ἔσκυφα καὶ τὸ μάζεψα δείχνοντας μάλιστα καὶ στοργικὸ ἐνδιαφέρον. Εἴμουνα διατεθειμένος νὰ τὸ πλήρωνα κιόλας, ἀν'χρειαζόταν, ἀλλὰ κανένας δὲν πρόβαλε τέτοια ἀπαίτηση. Β. Τὸ κουκλίστικο κεφάλι ποτὲ δὲν τὸ καθάρισα. Τοῦ ὄρθηκα ἓνα θαυμάσιο μέρος νὰ ἐγκατασταθεῖ καὶ ποτὲ ξανὰ χέρι ἀνθρώπινον δὲν τὸ ἀκούμπησε. Στὸ περιθώρι, ἐκεῖ ποὺ φουντώνουν οἱ μαρκαμπέλες, εἶχε ἀπὸ φυσικοῦ του δημιουργηθεῖ ἓνα κατάλυμα. Στὴ δάση τῶν λουλουδιῶν τοποθετήθηκε τὸ κεφάλι. "Ὅταν ἔβρεχε τὸ χειμῶνα τὰ νερά τρέχαν πάνου στὸ κουκλίστικο πρόσωπο καὶ σχημάτιζαν μαζί με τὸ χῶμα περίεργα ρυάκια. Τὰ κασταὰ ματάκια θάφτηκαν στὸ τέλος, τὰ μαλλιά ξέφτισαν καὶ μάδησαν ἀλλὰ ἡ συνολικὴ ἔκφραση συνέχισε νὰ τραβάει στὸ δρόμο που εἶχε ἀποφασίσει.

ο ἀγαθὸς Οσκαρ

Ἀπὸ τὸ τζάμι περνοῦσε λιγοστὸ φῶς· ἔξω ἔβρεχε, εἶναι μέρες τώρα ποὺ ὀρέχει καὶ ὁ οὐρανὸς δὲν θέλει νὰ καθάρισει καθόλου. Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του τὸ ρολόι του — ἔντεκα καὶ δέκα — τὸ ξανάβαλε μηχανικὰ καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα. Ἀπόλυτη ἡσυχία, οὔτε ἓνας ἦχος δὲν ἀκουγόταν, ἔστω καὶ μακρυνός, ἔστω καὶ μιὰ βουή· τίποτα, νέκρα. Δοκίμασε νὰ διαδίσει πρὸς τὸ παράθυρο. Τὸ πρῶτο βῆμα ποὺ ἔκανε, ἀκούστηκε σὰν κανονιὰ μέσα στὰ αὐτιά του. Τρόμαξε καὶ ματακάθησε μουδιασμένος. Τὰ μάτια του φέραν γρήγορες στροφές μέσα στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο. Δὲν ἔβλεπε καθαρὰ, περισσότερο ἀπὸ διαίσθηση ἐνιωθε τοὺς τέσσερις τοίχους καὶ τὸ ταβάνι. Τουλάχιστον τὸ πάτωμα τὸ ἀγγίζω, συλλογίστηκε. Κάτι εἶναι καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὸ τίποτα, κάτι εἶναι νὰ ἀκουμπᾷ τὴν μιὰ πλευρὰ ἀπὸ τίς ἔξι ποὺ σὲ περιορίζουν.

Τὸ παράθυρο ἦταν τὸ τελευταῖο ζωντανὸ σημεῖο ποὺ χάθηκε. Τὸ ἔβλεπε κάθε λεπτὸ καὶ πιὸ μακρυνὸ καὶ μάλιστα τώρα τελευταῖα ἄρχισε νὰ τοῦ κάνει περίεργα παιγνίδια. Παράδειγμα, τοῦ φάνηκε πῶς μιὰ σταγόνα ὀροχῆς τρύπησε τὸ τζάμι καὶ αὐτὸ κοκκίνησε πετώντας ζωηρὲς φλόγες. Μετὰ τοῦ φάνηκε πῶς ἔγινε κυκλικὸ καὶ αὐτὸς τὸ κοιτοῦσε μέσα ἀπὸ μιὰ σωλήνα ἀλουμινίου. Σκέφτηκε μιὰ στιγμή: πῶς εἶναι δυνατόν νὰ τὰ ἔχασα στὰ καλὰ καθούμενα. Ἔβγαλε βιαστικὰ τὸ ρολόι του — ἔντεκα καὶ εἴκοσι — διάβωλε με αὐτὴ τὴν ὥρα, δὲν προχωράει. Ὅσόσο ἀφοῦ εἶδε ὅτι μπορεῖ καὶ διαβάζει τὴν ὥρα ἡσύχασε, ἓνας τρελ-

λός δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβει τὸ ρολόι. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ τοποθετήσῃ μέσα στὸν χρόνο καὶ δὲν μπορεῖ νὰ βγάλῃ τὸν συσχετισμὸ καὶ τὴν ἀλληλουχία πού ἔχει μὲ τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ. Ἐέχασε τὸ παράθυρο κλείνοντας τὰ μάτια του. Ἕνα ρόζ πέπλο στάθηκε στὸ ἐνδιάμεσο τῆς ἱριδας καὶ τοῦ βλεφάρου. Ἀκουσε τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματός του, ἔβλεπε τίς ἀρτηρίες του νὰ διαστέλλονται καὶ τὸ αἷμα νὰ κυλάει μέσα τους. Εἶδε τὴν καρδιὰ καὶ τὰ πνευμόνια του νὰ κινοῦνται σπαστικά καὶ τελικά τὸ στομάχι του παραγειμισμένο μὲ ἓνα ἀηδιαστικὸ πολτό. Δὲν ἄντεξε ἄλλο καὶ πῆγε νὰ πεταχτεῖ ὀρθός, ἀλλὰ ἐδῶ βρῆκε τὴν δυσκολία γιατί οἱ ἄρμιοι τῶν γονάτων του εἶχαν μεταβληθεῖ σὲ ῥάγες σιδηροδρόμου καὶ στὸ βάθος φάνηκαν δυὸ φῶτα νὰ πλησιάζουν μὲ μιὰ διαβολεμένη φασαρία.

ανακλαση πανου σε ασημι

Ὅταν θὰ ρθεῖς μαζί μου, οἱ βραδινὲς ὥρες θὰ ξεχνᾶνε τὴν προέλευσή τους καὶ θὰ γιορτάζουν μαζί μὲ τὰ κλαδιά καὶ τοὺς ζεστοὺς βράχους. Μέσα στὸ δωμάτιο τὸ φῶς σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἀτέλειωτες διαθλάσεις θὰ παίζει μὲ τὴν γυμνὴ σκιά σου. Ἐσὺ θὰ τρέχεις καὶ κρατώντας τὸ μαχαίρι μὲ τρεῖς λαβὲς θὰ διασπᾷς τὴν ἐνότητα τοῦ τοίχου. Μετὰ ἀπὸ τὴν φαντασία τῶν πλιγῶν θὰ γεννιέται τὸ κόκκινο χρώμα μὲ μιὰ κατακόρυφη ἐξάπλωση. — Ἀπόψε εἶναι εὐκαιρία νὰ φᾶμε μαζί, θὰ ρθεῖς;

Καὶ τὸ φῶς τοῦ κεριοῦ ματαιοπονεῖ στὸ σκοτεινὸ κῆπο. Α! νά, ὑπάρχει τὸ πέτρινο πηγᾶδι μας. Στὸ μαρμάρينو πεζούλι πού τὸ περιζώνει βρίσκεται μιὰ σκαλισμένη φιγούρα. Εἶναι μιὰ τριανταφυλλιά, ἓνα μῆλο, ἓνα χέρι, μιὰ στάμνα καὶ μιὰ σθησιμένη ἐπιγραφή. Ἐγὼ διακρίνω μονάχα δυὸ γράμματα μετὰ μιὰ μουτζούρα καὶ στὸ τέλος ἓνα . . . α, πού μπορεῖ νὰ σημαίνει: ἡμέρα, χαρά, βία ἢ ὅ,τι ἄλλο συνειδητὰ τὸ θέλεις.

Ἀπλώνεις τὸ χεράκι σου νὰ πιάσεις τὸ πρόσωπό μου, καὶ εἶσαι τόσο ὁμορφη, τόσο φανταχτερή πού κάνεις νὰ ὀπισθοχωροῦν οἱ καλοβολεμένοι πειρατὲς τῶν παιδικῶν ὀνείρων. Ἐρχομαι κοντὰ σου καὶ νὰ οἱ ἀτέλειωτοι ὁραματισμοὶ ἀπὸ ἀτέλειωτες πόρτες παρόμοιες. Πίσω ἀπὸ κάθε πόρτα γεννιέται ἓνα δωμάτιο μὲ 7 καινούργιες ἐξόδους καὶ χωρὶς κανένα παράθυρο. Ψάχνω νὰ βρῶ τὴν πραγματικιά σου μορφή καὶ τρακάρω διαρκῶς πάνου σὲ εἰδῶλα μὲ ἀναιμικὴ ὑπόσταση. Ἕνα κρεβάτι στρωμένο μὲ λευκὸ κάλυμμα κεντημένο ἀπὸ ἀνάγλυφες μαργαρίτες. Ἡ κοπέλλα μου παραμένει γυμνὴ καὶ χαιρετᾷ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ὑποθετικούς μαρκήσιους. Μοναδικὴ διέξοδος παραμένει τὸ χτύπημα τῆς γροθιάς πάνου στὴ βελουδένια κορνίζα τῆς μητέρας σου ὥστε νὰ τιναχτοῦν στὸν ἀέρα ὅλα τὰ παιδικὰ σου συμπλέγματα.